

νειακή χαρά είναι κοινή διότι όλοι προσφέρουν ή υπόσχονται να προσφέρουν, και διότι ούδεις είναι παράσιτος, θα ήδη ότι τα πράγματα ήλλαξαν μορφήν και όχι ουσίαν. Είνε λυπηρόν εκ πρώτης όψεως διότι έν τόσον άδρόν αίσθημα ως τό της οικογενειακής χαράς έχει τότον τραχείαν προέλευσιν, αλλά τί να κώμωμεν. Αυτή είναι ή εξέλιξις. Δέν όφείλομεν μάλιστα διόλου να λυπούμεθα. Τούναντίον όφείλομεν να χαίρωμεν και να ελπίζωμεν διότι ή εξέλιξις αυτή έγκλείει τάς μάλλον παρηγόρους ελπίδας. Διότι εάν έντός τόσων ολίγων γιλιστηρίδων ή άγρία κατάστασις της οικογενείας εξέλιχθη είς την τόσον άδρόν και έγκάιδιον τών σημερινών χρόνων, τί θα γείνη έντός ολίγων έτών ακόμη περισσότερον εξημερουμένων τών ανθρώπων; Θά γείνη μ έ ρ γ α ό, τι είπεν ό Χριστός, όστις ώνειρεύθη ανθρωπότητα αδελφικήν και αλληλογαπημένην. Έπιμένω είς τά έ ρ γ α, διότι με λόγια είμεθα και σήμεραν αδελφοποιούμενοι.

Σ. ΣΩΓΡΑΦΙΔΗΣ

✱ ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ✱

Τό έ γ ώ είναι θαυματουργόν, όχι τό έ γ ώ του κούφου αδιοθανασμοϋ, αλλά τό έ γ ώ της αιομικής θελήσεως και της συναισθήσεως του καθήκοντος.

*

Παρηγήσατε είς τό ίπποδρόμον; "Ιδετε πώς οί ίππείς τρέχουν έφιπποι θριαμβευτικώς τόν δρόμον των χωρίς κανέν εμπόδιον; πώς άλλοι αναρριχώνται κατόπιν προσπαθειών πώς άλλοι αποπειρώνται, ασθμαίνον, άλλ' αδυνατούν; "Ολοι επί τέλους κ̃αι κάμνουν, κ̃αι κατορθώνουν. "Αλλ' υπάρχουν και μερικοί παρείσακτοι γελωτοποιοί, οί άπαράιτητοι θορυβοποιοί, οί παληάτσοι, οί όποιοι — άνίκανοι να κάμνουν, δι, οί ίππείς — χαζέουν, περιφέρονται, προκαλούν άλλων τ̃α μειδιάματα και άλλων την αηδία, κυλίνονται χάμω, μιμοϋνται, ωρύονται, μορφάζουν, υβρίζουν και τό πολν πολν δίδουν την χείρα ίνα επ' αυτών θέσουν τό πέλμα οί αναβάται.

Οί ψυχαρισται και οί μαλλιαροί είναι οί κ̃ λ ό ο ν του φιλολογικοϋ "Ιπποδρομίον έν "Ελλάδι. "Ολοι οί του Πηγάσου αναβάται κ̃αι κάμνουν" αυτοί άρέσκονται να κυλίνονται κατά γής άνίκανοι και αυτήν την χείρα να προσφέρουν ως ύπόβαθρον, μειονεκτούντες κατά τοϋτο και αυτών τών έν τω πραγματικω ίπποδρομω συνοδέλφων των.

*

"Ολοι οί άνθρωποι ως ζω̃α — λογικά, αδιάφορον πάντοτε ζω̃α — είναι μόνον φιλόζωοι. αλλά πόσον ανθρωπινότερον θα ήτο να ήσαν και ζωόφιλοι.

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

LUIGI IPPAVIZ

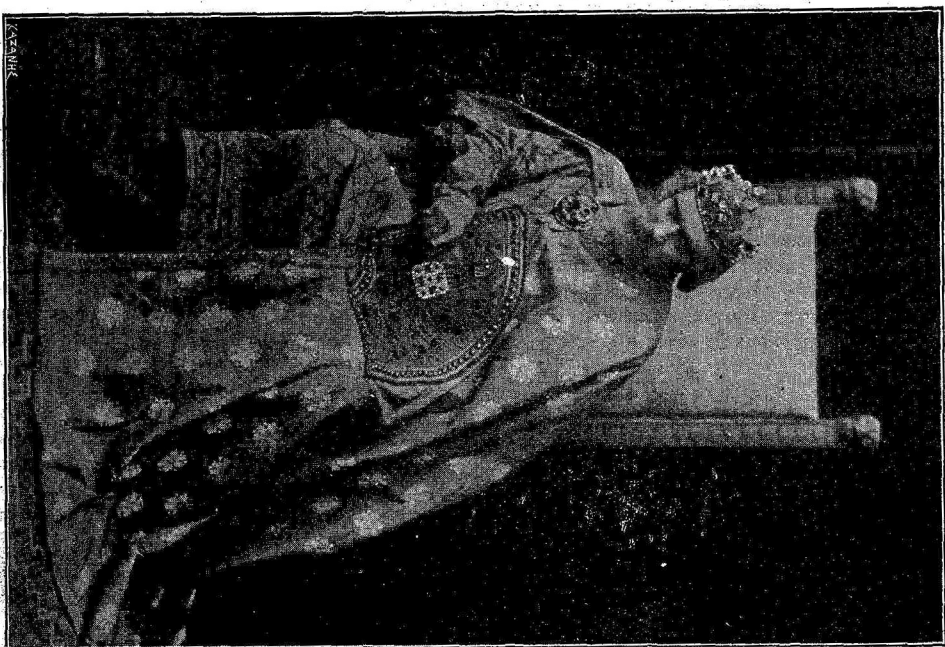

ΟΛΑΚΕΙΑΣ δέν είναι φωνή ήτις τολμά να σκιαγραφήση έν ολίγοις μίαν αληθή καλλιτεχνικήν ψυχήν. Συνδεσμος μυστηριώδους ένώνει τά πλάσματα εκείνα, τά έποΐα ή διά της σκέψεως, ή διά τών ήχων, ή διά του χρωστήρος, διατρέχουν τό λευκόν στερέωμα της ιδέας όπως προσφέρουν ένα είσέστισπινθηρα είς της "Αθανασίας τό φωτεινόν διάστημα.

Μία καλλιτεχνική ψυχή, ή όποία έν έαυτή περικλείει τόν τριπλουν άκτινοβόλον άστερισμόν της τέχνης, πρό διετίας έφερε υπό τόν οϋρανόν μας τό γαλήνιον βλέμμα της όπως αναπαύση τό βήμα κατόπιν τών θριάμβων της δ' άσεως, κατόπιν όλης εκείνης της μέθης, την όποιαν ήντλησε εκ του περιβάλλοντος εκείνου, όπου τών ήχων ή ανεξάντλητος πηγή είς έν ζωογόνον βάπτισμα εξαγγίζει και αποκαλύπτει πλειότερον την ψυχήν.

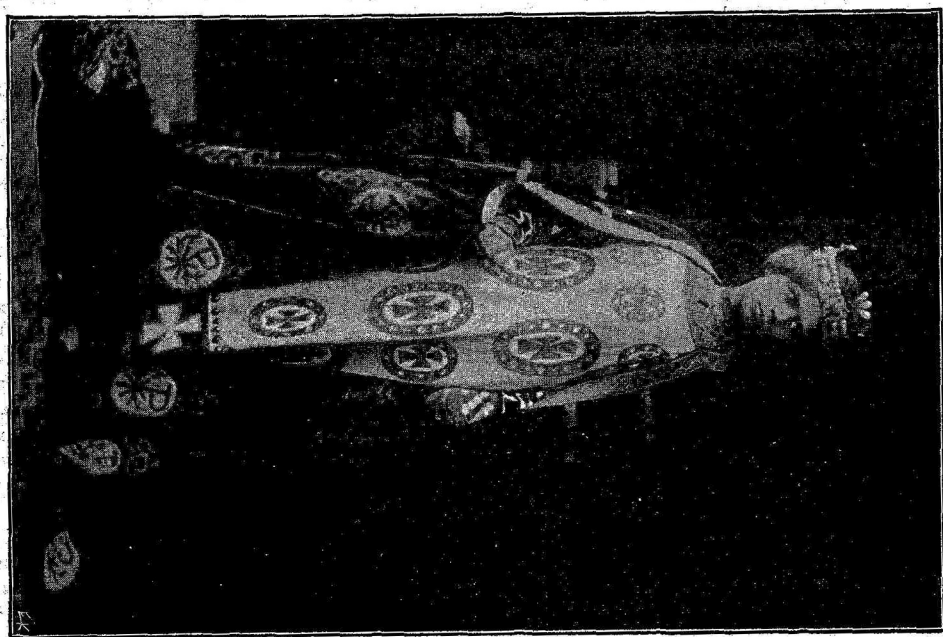
Ο Δουδοβίκος "Ιππαβιζ έζησεν επί πολλά έτη είς τό Μιλάνον και έγεννήθη είς τό Friuli της Gorizia. "Αφηκε τό πατρών έδαφος με τό μειδίωμα ουχι της απογοητεύσεως, αλλά με την λύπη, ότι μία ανάγκη έδέσμευε τούς πόθους του, τούς όποιους ή δυσμένεια μιάς άτυχίας ώδήγει. Είς παρήγορος λογισμός ώθει τό βήμα του, την καρδίαν του, ή όποία ήσθάνετο την αδελφικήν περίπτυσιν, την όποιαν θα εύρισκεν είς την ήμετέραν πατρίδα και υπό την άρωματώδη ατμόσφαιραν τού φωτός μας και της θείας αϊγλης τών αθανάτων μνημείων μας έσταμάτησε. "Αφηκε έτερον οϋρανόν γλυκύν και άρμονικόν και με γέμουσαν την ψυχήν εκ τών μελωδικών φθόγγων του άσματος, ήλθεν ως σεμνός προσκυνητής, έμπροσθεν ενός αρχαίου μεγαλείου να ύψωση μίαν προσευχήν, να ένώσει και να συνδυάση τόν χρωστήρα του Τιτσιάνου και του Τντορέττου έμπροσθεν ενός λευκού αναγλύφου και ν' άπεικονίση διά του χρωστήρος τό ίδιος χρώμα τών άπαλων κορυφών τού "Υμηττού. Τέλειος τύπος εύγενοϋς και τέκνον υγιούς αιώνος, ζή με τάς άναμνήσεις μιάς έποχής ιδεώδους εκ της όποιας τά έτη δέν αφήρπασαν την αϊγλήν και ή φαντασία του πάντοτε πτερόεσσα ανατρέχει προς αυτήν, ενώ πάντοτε αγαπ̃ και περιφίγγει μετ' ειλικρινείας ό, τι καλόν δύναται να ζήση είς την έποχήν μας. "Ο φιλόσοφος οϋτος άνήρ, τόν όποιόν χαρκατηρίζει θέλησις ισχυρά και λατρεία προς την τέχνην, κατέχει τό μυστήριον της εύρυμαθείας. Περί αυτου έν "Ιταλία πλείστοι λόγιοι εξέφράσθησαν, και ό διάσημος Nogaro του Μιλάνου ό όποιος είπε ότι οϋτος είναι πλειότερον μοναδικός ή σπάνιος. Είνε συγγραφέας πλείστων έργων, ή δε αγάτη του προς την "Ελλάδα εξεδηλώθη ακόμη πρό έτών, όταν οϋτος επισκεφθείς και διαμείνας είς Κέρκυραν, συνέγραψε κατά πρώτον την "Kerkyra, Bozzetti storico - idilliaci (1897). "Concina Antica e Moderna (1891). Τό έργον αυτό, άπόρροια μελέτης, περιέχει ιστορικά μεγάλης προσοχής και βαθείας εύρυμαθείας, διότι έν αυτω παρελαμβάνουν όλοι εκείνοι οί "Ιταλοί, οί όποιοί εξήτησαν άσυλον έν τή εξορία και διέδωσαν τάς τέχνας και τά γράμματα κατά τούς νεωτέρους χρόνους, διαπλάσσαντες τό πνεϋμα της αρχαίας και ποιητικής νησου τών Φαιάκων. Μίαν γενικήν περιγραφήν χαράττει εκεί ό συγγραφέας. Ναοί αρχαίοι χριστιανικοί βυζαντινός έ-

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΑΝ

Ε. ΦΥΡΣΤ ὡς αὐτοκρατορὶς Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος

«ΣΚΛΗΡΑΙΝΑ»

Β. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ὡς αὐτοκρατορὶς Ζωὴ ἡ Πορφυρογέννητος

Β. Μποκατσαίμπη

Μελαχροινή

ποχής, ποιητικῶς περιγράφονται διάφορα μνημεῖα, αἱ ὀνομασίαι διαφόρων τοποθεσιῶν, ὡς ὅπτασίαι διέρονται καὶ φανερώνουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μίαν ζωσαν εἰκόνα ἀπομακρυσμένων χρόνων, καὶ ἐτέραν σφριγῶσαν καὶ πλήρη φωτός. Ἡ συγγραφικὴ σαφήνεια τοῦ ἔργου αὐτοῦ τὸ καθιστᾷ προσφιλές. Ὁ φιλέλλην ἰταλὸς ἐξετάζει καὶ τὴν ἐλαχίστην γωνίαν τῆς νήσου καὶ δὲν ἀφίνει οὐδὲν καινὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ φῶς τῆς ἀληθείας νὰ μὴ εἰσδύῃ καὶ ν' ἀποκαλύπτῃ ἕν γεγονός, ἕν ἔδαφος ἱστορικῆς ἀξίας. Τοῦτο δύναται νὰ μᾶς φανερῶσιν τὴν ἀγάπην του πρὸς ὅ,τι ἔζησε καὶ ἀνέπνευσε διὰ τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς. Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ποιητικῶς ἐξεταζόμενα, καθιστῶσι τὸ ἔργον τερπνότατον καὶ δι' ἐκεῖνον ὅστις ἀδιαφόρως ἤθελε στρέψῃ ἐπὶ τῶν σελίδων του τὸ βλέμμα. Πλείστα ἔτερα ἔργα συνέγραψεν ὁ κ. *Irraniz*. Ἡ προνομιούχος αὐτῆς ιδιοσυγκρασία κατέγεινε οὐχὶ εἰς μεμονωμένην σπουδὴν, διότι ἡ ψυχὴ του περικλείουσα τρεῖς ἐμπνεύσεις, τὴν ποίησιν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν, ἡσθάνετο οὐχὶ μόνον ν' ἀποτυπώσῃ διὰ τοῦ στίχου ἕνα λογισμόν, οὐχὶ διὰ τῆς φωνῆς μίαν θαυπευτικὴν μελωδίαν καὶ διὰ τοῦ χρωστικῆς τὰ χρώματα τῆς φύσεως καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ νὰ εἰσδύσῃ διὰ τῆς σκέψεως βαθύτερον νὰ ἐξετάσῃ τὰς πηγὰς ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξῆλθε τὸ ὥραϊον καὶ νὰ φέρῃ τὰ συμπεράσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποία εἰς ἀπλοῦς καλλιτέχνης δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐξετάσῃ, ἐὰν δὲν ἦτο προικισμένος διὰ τῆς βαθύτης ἀντιλήψεως καὶ τῆς τελείας μορφώσεως. Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ *Conservatorio* τοῦ Μιλάνου ἐλάμβανε τιμητικὸν δῖπλωμα, ἔγραψεν ἕν ἔργον του τὸ *Trattatello sul modo di ben*

cantare, ἔργον ἀπείρως ὠφέλιμον δι' ἐκεῖνον ὅστις ἐπιζητεῖ διὰ τῆς φωνῆς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν τέχνην ἐν τῷ ἄσματι. Βλέπομεν αὐτὸν νὰ συγγράφῃ ἔργα οὐχὶ μόνον φιλογιστικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ, ἀλλὰ καὶ γεωπονικὰ καθὼς τὰ *Ragionamenti sulla Sericoltura Corsicirese* ὡς καὶ τὰ *Ragionamenti sull' Apicoltura*, τὰ ὁποία καὶ μετεφράσθησαν καὶ Ἑλληνιστί. Τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ Ἀθηνῶν, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσε τὸ περισπούδαστον περιοδικὸν *Marzocco* τῆς Φλωρεντίας, ὡς καὶ Γραμματικὴν τῆς Ἰλλυρικῆς διαλέκτου τῆς πατρίδος του. Βιβλίον μεγάλης ἱστορικῆς ἀξίας εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πιστήρια αἱ *Notizie bibliografiche* αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκλεκτὰ τέχνηα τῆς Ἰταλίας, τὰ ὁποία κατῆλθον εἰς Κέκυραν ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1849. Ἐτέρον ἔργον του κοπιῶδες καὶ περισπούδαστον εἶνε ἡ μουσικὴ διαμέσου τῶν αἰώνων, *La Musica attraverso i secoli*, ὡς καὶ τόμος ποιημάτων εἰς Ἰταλικὴν καὶ Ἰλλυρικὴν διάλεκτον, τὸν ὁποῖον δημοσιεύει σήμερον κατόπιν πολλῶν χρόνων, ὡς μίαν ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς του ἐκείνης ἡ ὁποία ὡς ἐν λευκὸν ὄνειρον παρῆλθε ὅτε ἡ ψυχὴ του ἡσθάνετο τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς καὶ τῶν πόθων, ἐζήτει νὰ ἐξωτερικεύῃ ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἀγνάς ἐντυπώσεις, ὅλα τὰ ἀπαλὰ φιλήματα ἐνὸς ζω γόνου ζεφύρου, ὁ ὁποῖος καθίστατο προσφιλέστερος καὶ πλέον αρωματώδης διότι οὗτος ἔδιδε σφρίγας καὶ ζωὴν εἰς τὰ ῥόδα καὶ τοὺς παλμοὺς τῆς νεότητος. Εἰς τὴν τρυφερὰν ταύτην ἐποχὴν ὠφελεται ἐν νέον ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Μιλάνῳ τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ ὡς τὸ πλέον ἀγαπητόν του. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε ἡ *Amicizia Amorosa* (Ἑρωτικὴ

φιλία). Διὰ γλαφυροτάτου προλόγου ὁ συγγραφεὺς εἰσάγει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ θέμα τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε εἰμὴ μία ἐπιστολογραφία, ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν μεταξύ νέου τινὸς καὶ νεαρῆς γυναίκης ἀμφοτέρων ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν. Ἡ ἐρωτικὴ φιλία ἀναπτύσσεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀκουσίως· ἡ καλλιτεχνία εἶνε ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος ὅστις συνδέει τὰς δύο ταύτας ποιητικὰς καρδίας, αἱ ὁποῖαι, ἐνῶ ἀγαπῶνται, προσπαθοῦν ν' ἀποκλύψουν τὸ αἶσθημά των,

Luigi Ippaviz

νὰ κατασιγήσουν τὴν πλήμμυραν ἐνὸς εὐγενοῦς πόθου ὅπως ἀντεπεξέλθουν ὑπερηφάνως ἀφ' ἐνὸς μὲν, πρὶς τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκογενειακὰ καθήκοντα τῆς γυναικός, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των, ὅπως καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει μετὰ τόσης χάριτος ἐν τινι παραγράφῳ τοῦ προλόγου του. «Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν θὰ ἐννοηθῇ εἰμὴ ἀπο ἐκείνους οἵτινες θὰ εὐρεθοῦν εἰς παρομοίας περιπτώσεις, καὶ ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες αἰσθάνονται λεπτῶς καὶ ἀριστοκρατικῶς καὶ

ἐπρὸικίσθησαν δι' ἐνὸς ἐκτάκτου σεβασμοῦ ἀπέναντι τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ τῶν».

Πόσον ἡδέως ὁ ποιητὴς ἐκφράζεται διὰ τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ προλόγου αὐτοῦ καὶ πόσον χαρακτηριστίζει καὶ ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματά του, ἐνθουσιάζοντες τὴν νεανικὴν ζωὴν του, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐρωτικὴ αὕτη φιλία ἀνεπτύσσετο. Σήμερον ὡς μυριόχρωμοι χρυσαλίδες αἱ ἀναμνήσεις ἐκεῖναι ἀκόμη πετυργίζουσιν πρὸ τῶς ὀφθαλμῶν του καὶ ζητοῦν νὰ δώσουν εἰς τὴν ψυχὴν μίαν λάμψιν, ἐν ἄρωμα, ἀλλὰ καὶ πόσον ταχέως ἐξαφανίζονται πρὸ τῆς πραγματικότητος! Πόσον εὐγλώττως ὁμιλεῖ ἡ σκέψις του ὅταν λέγει: «Ὡ πόσας φορὰς εἰς αὐτὴν τὴν μεγάθυμον Ἑλλάδα ἡ σκέψις μου πετᾷ ἀδάμαστος εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου μακρυνὴν πατρίδα καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ ζητῇ τὰς ὠραίας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι τόσο ταχέως διέρρευσαν.

Ὡ πόσον πρὸ τῆς σκέψεως ἐμφανίζονται ὅλαι ἐκεῖναι αἱ εὐτυχεῖς ὥραι, τὰς ὁποίας διερχόμεθα εἰς τὴν ἐσχόην, εἰς τὴν πόλιν, εἰς ἐκδρομάς, εἰς τὰς θαυμασίας μουσικὰς συναναστροφάς, ὅπου αἱ θυφῶσαι καὶ τὰ ἄσματα τῶν ἐκλεκτοτέρων ἔργων ἐξετελοῦντο μετὰ σπανίας τέχνης μετὰ τῆς μεγαλειτέρας λεπτότητος.

Ἦδη τὰ πάντα ἐτελείωσαν καὶ δὲν μένει εἰς ἐμὲ εἰμὴ ἡ θλιθερὰ ἐνθύμησις τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία καθίσταται θλιβεροτέρα ὅσον ἀκτινοδόλα ὑπῆρξαν τὰ εὐτυχῆ ἐκεῖνα ἔτη, τὰ ὁποῖα διελύθησαν ὡς ὠμίχλη διὰ μέσου τῶν ἀνέμων».

Ἡ ἐρωτικὴ φιλία εἶνε ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχολογία δύναται νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ συμπεράσματα ἀπείρως ἐκλεκτά, ἰδεώδη, ἡ δὲ ψυχὴ δύναται νὰ ἐντρυφήσῃ ἐπὶ ὅλης ἐκείνης τῆς εἰλικρινοῦς ἀπλότητος τῆς ἐπιστολογραφίας ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς δὲν προσπαθεῖ νὰ ποικίλῃ διὰ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ διὰ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ζώσης φωνῆς δύο εὐγενῶν ὑπάρξεων. Πόσον διακρίνει τις τὴν θυσίαν τῶν δύο αὐτῶν καρδιῶν, αἱ ὁποῖαι δι' ἐνὸς μειδιάματος προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὸ βαθὺ αὐτὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον διαρρέει ἀγνὸν καὶ ποιητικὸν διὰ μέσου τῶν πετυργῶν τοῦ χρόνου καὶ οὐδεμία κηλὶς ἀφίνει νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ χρώματος, ἀλλὰ μετὰ τὴν λευκότητά ἐνὸς κρίνου νὰ θάλλῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θνήσκων τὸ ἄρωμά του νὰ περιλούσῃ τὰς ἀπωτάτας σφαίρας τοῦ Ἰδανικοῦ.

Ἐν ὀλίγοις αὕτη εἶνε ἡ ἀνάλυσις τοῦ τελευταίου ἔργου τοῦ κ. Ippaviz, ὅστις τὴν ζωὴν του ἀφιέρωσε εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὸν χρωστῆρα καὶ εἰς τὸ ἄσμα τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν θερμαίνει καὶ εἶνε ἡ μόνη χορδὴ ἡ ὁποία ἐπαναφέρει ἐπὶ τῆς καρδίας του τὰ γεγονότα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν. Εἰς πλεῖστας συναυλίας ἔλαβε μέρος εἰς Μιλάνον ὡς καὶ τὴν τελευταίαν κατὰ τὴν ὁποίαν διητύθουνεν ὁ Μασκάνης, ἡ ὁποία ἦτο ἐν ὄραμα διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶνε ἐλαχίστη ἡ μικρογραφία αὕτη διὰ τὸν κ. Ippaviz, ἀλλ' ὅ,τι ἡδυνήθη νὰ εἰπῶ, ἀγνὸς ἐνθουσιασμός μετ' ὠθησε πρὸς τοῦτο, ἡ μικρὰ δὲ αὕτη σχιγραφία θὰ εὕρῃ μίαν ἐξιλέωσιν μόνον διὰ τὴν εἰλικρινειάν της, διότι ἡ ἀξία τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρὸς εἶνε ἀπείρως μεγάλη ἀπέναντι τῶν ὀλίγων αὐτῶν λέξεων.

Ἡ Ἑλληνικὴ πατρίς σήμερον ἐναγκαλίζεται τὰ ἀνδρικὰ ὄνειρα τοῦ εὐγενοῦς τέκνου τῆς Ἰλλυρίας, ὁ δὲ σύνδεσμος τῆς χώρας ἐκείνης μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καθιστᾷ προσφιλέστερον τὸ τέκνον αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ ἐθνικὸν ὄνειρον ἔφερεν ὁ υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

